

לב לבן

• צופית גרנט־רנד

צופית גרנט־רנד
היא שחקנית ויוצרת

צילום: שי פרנקו

כאילו זו התחלה, כאילו עדיין לא התרגלתי לטוב הזה. מה, אני קיטשי? הוא שואל.

קיטשי? זה שיר האהבה הכי יפה בעולם! אני אומרת לו. אבל רגע, שלום יוסף. למה אתה מגדיר את עצמך איש קשה?

הוא מסתכל עליי, יש שם רגע קטן של בלבול. כאילו תפסתי אותו בלי השריון שהוא רגיל ללבוש.

אם יש משהו שאתה באמת לא, זה קשה, אני ממשיכה. אתה מסור. אוהב. רגיש. קשוב. אתה נוכח. אתה האיש ששומע גם את מה שלא נאמר. אתה זה שנשאר כשלא

נוח. אתה איש חולם. לא איש קשה. כן, אתה מעופף לפעמים. קלאמזי. בלגניסט. אבל יש בכך עדינות

נדירה, צניעות עמוקה. טוב לב שלא עושה רעש.

נדיבות שלא מבקשת הכרה. לב שמוכן להישבר רק

כדי להישאר פתוח. מה קשה בכך?

ואני מבינה פתאום שהשיר הזה לא נכתב רק עליי.

הוא גם נכתב עליי. על הדרך שבה הוא רואה את

עצמו, ועל הפער בין מה שהוא חושב שהוא לבין מה

שהוא באמת.

ואז קורה הדבר המוזר הזה שקורה לפעמים לדברים

אמיתיים. השיר יוצא החוצה, ופתאום הוא כבר לא רק

שלנו. הוא מושמע. ועוד פעם. ועוד פעם. אנשים שרים

אותו. זוגות בוחרים בו לרגע הכי מיוחד שלהם. הוא

נכנס לחופות, לחדרים וללבבות. כאילו הסוד שלנו

מצא דרך להפוך לנחלת הרבים.

ואני עומדת בצד, לפעמים שומעת את השיר מתנגן

במקום זר, רואה איך אנשים מתרגשים ולא מאמינה

שזה התחיל שם, על המדרגות בבית, בין חצי מילה

לשבר צליל.

ובתוך הרעש שכבר לא שייך לנו, אני שומרת רגע

אחד קטן ושקט. הרגע שבו הוא יושב מולי, ניגן, ושאל

אם הוא קיטשי.

וברגע הזה אני בוחרת בו שוב. לא מתוך הרגל, אלא

מתוך ידיעה.

כי כשהלב שלו פתוח, הוא באמת לב לבן.

ש
וב הוא מזמזם לי בסלון. יומיים אחר כך הוא עוצר במדרגות, מתיישב עם הגיטרה שסחב מהחדר ומוסיף צלילים חדשים שמהדהדים את המחשבות שלו. משהו

אחר מתפשט באוויר. טון אחר. כוונה שונה. הגוף שלי מגיב מייד למנגינה, האוזן מזדקפת והעור סומר. הניגון הזה אופטימי כל כך, ובעיקר רומנטי להפליא. אני עוצמת עיניים, מנסה לקלוט חצאי מילים, שברי אותיות, כאילו גם הן עוד מחפשות בית בתוכו.

"אהובתי, פתחי את הדלת לאיש שהופיע
מלב המדבר // לבשי שמלתך זו הנהדרת לקראת
איש קשה שפוסע ושר"

אני מוצאת את עצמי מייבבת קלות. לא בכי גדול, אלא רעד קטן בלב. תזכורת חיה לזה שאני כאן. לזה שאני מרגישה. לזה שאני נפתחת מולו בלי הגנות. כאילו משהו פתח חלון במקום שסגרתי מזמן. הוא מרגש אותי בלי מאמץ, בלי ניסיון להרשים.

"אהובתי בעולם אין כמוה, את לעולם לי אחת
יחידה // אהובתי בנמוך בגבוה, ספר פתוח את לי
חידה // מול נרות זוהרת באור יקרות, פנייך חזן
עטורות // עומד ושואל מה זכיתי אחרי שאמרתי
נואש, ימים לא הייתי ממש // איך באת לי בזמן,
לב פתוח הוא לב לבן"

אני שומעת את המילים והנשימה נעתקת ממני. יש בפשטות הזו משהו לא מתחנף, לא מתאמץ. פשוט פוגע ישר, במקום הכי נקי שלי. ואני כמעט מבקשת שיחזור על שורה, אבל מתאפקת.

"אהובתי בשנתך את צוחקת, אני הוא האיש בגללו
את שמחה // אהובתי פתחי את הדלת, אני העמל
ואת לי ברכה // אהובתי בעולם אין כמוה, בין
חדריה אלך מסובב // אהובתי בנמוך בגבוה, אמת
על שפתיה דבש וחלב // מול נרות, זוהרת באור
יקרות"

וכשהוא מסיים, הוא קולט אותי מתבוננת בו. יש בי התרגשות כנה, כמעט ילדותית. וגם ביישנות מפתיעה,

"יש בפשטות
הזו משהו לא
מתחנף, לא
מתאמץ. פשוט
פוגע ישר, במקום
הכי נקי שלי. ואני
כמעט מבקשת
שיחזור על שורה,
אבל מתאפקת.
וכשהוא מסיים,
הוא קולט אותי
מתבוננת בו. יש
בי התרגשות כנה,
כמעט ילדותית"